

سخنرانی خانم دیبورا لیونز، نماینده خاص سرمنشی ملل متحد برای افغانستان
در شورای امنیت ملل متحد

نیویارک، ۱۷ نومبر ۲۰۲۱

[طوری که ارائه شد]

* * *

آقای رئیس،

تشکر از اینکه برایم فرصت دادید و از اعضای شورای امنیت بابت اینکه برایم فرصت دادید که در این برهه‌ی حساس با شما در مورد افغانستان صحبت کنم، ابراز تشکری می‌نمایم.

در طول دوازده سال گذشته، نیازمندی‌های افغانستان در این تالار به بحث گرفته شد و با همدردی و سخاوت ویژه به آن‌ها پرداخته شده است. اما، پس از به قدرت رسیدن طالبان، مردم افغانستان احساس می‌کنند که تنها گذاشته شدند، فراموش شدند و در واقع شرایطی که در آن هیچ تقصیری نداشتند، باعث آزار آنها شد. اکنون تنها گذاشتن افغان‌ها یک اشتباه تاریخی خواهد بود - اشتباهی که قبلاً صورت گرفته و پیامد‌های تآثر باری داشته است.

در نخست می‌خواهم [صحبت‌هایم] را با ارزیابی کلی از اداره‌ی فعلی طالبان به اساس روابط ما با آنها در کابل و ولایات در خلال سه ماه گذشته، آغاز نمایم.

اجازه دهید مشخص نمایم که ارتباطات رسمی ما در کل موثر و سازنده بوده است. مقامات فعلی به ما اطمینان داده‌اند که آنها خواهان حضور ملل متحد هستند و از همکاری‌های ما قدردانی می‌کنند. آنها کماکان می‌خواهند که از سوی جهانیان به رسمیت شناخته شوند و همچنان در جستجوی راه‌ها برای رفع عدم اعتمادی هستند که می‌دانند میان آنها و جامعه جهانی وجود دارد. در رابطه به حکومتداری، آنها به جمع‌آوری عواید از گمرکات آغاز کرده و قسمتی از این عواید را برای رسیدگی به موضوعات عاجل مانند پرداخت قسمی معاشات کارمندان ملکی استفاده نموده‌اند.

به همین ترتیب، طالبان کماکان امنیت حضور ملل متحد را در سراسر کشور تامین کرده و زمینه را برای دسترسی وسیع بشردوستانه به شمول مدد رسانان زن فراهم ساخته‌اند. این تغییر وضعیت امنیتی به ما فرصت داده تا از بخش‌هایی کشور دیدن نموده و کمک‌های حیاتی عرضه نمائیم که طی پانزده سال به آنجا سفر نکرده بودیم.

همچنان، آقای رئیس، مطمئن باشید که ما در خصوص مطرح کردن موضوعات جدی به ویژه حقوق اقوام، حقوق زنان، تحصیل و آموزش دختران، فراگیر بودن، و نیز گزارش‌هایی را که در مورد آزار و اذیت و قتل‌های فراقانونی دریافت کرده‌ایم، با طالبان کوتاه نیامدیم. در مجموع، آنها در مورد این نگرانی‌ها ابراز باخبری کرده و اکثراً پذیرفتند که آنها اشتباهاتی را مرتکب شده و در تلاش رفع این اشتباهات می‌باشند. باوجود آن، آنها واضح ساختند که در حال حاضر محدودیت‌ها در برابر آزادی یک سلسله موضوعات که آنها در نظر دارند، وجود دارد.

در رابطه به حق تحصیل دختران، مسئولین فعلی اظهار داشتند که روی یک پالیسی ملی کار می‌کنند تا حق تحصیل دختران در سراسر کشور تامین شود، ولی آنها ابراز می‌نمایند که برای توضیح این پالیسی و تطبیق آن، به زمان بیشتر نیاز دارند. هرچند مسئولین فعلی در نخست از رعایت حقوق زنان به شمول حق تحصیل در چوکات شریعت اسلامی اطمینان داده بودند، ولی محدودیت در حقوق و آزادی‌های اساسی زنان و دختران در مجموع وجود دارد. این شامل محدودیت در حق کار، عدم

حضور زنان در سطوح تصمیم‌گیری و رده‌های بالایی خدمات ملکی می‌شود. لازم به ذکر است که این پالیسی‌ها به گونه‌ی متفاوت در سراسر کشور تطبیق می‌شود، در حالی که تعدادی از ولایات نسبت به ولایات دیگر با محدودیت‌های کمتر مواجه هستند.

ما کماکان خواهان یک اداره‌ی جامع‌تر هستیم که در آن نهاد‌های دولتی مبین تنوع وسیع افغانستان باشد. باوجود آن، ما شاهد پیشرفت‌های اندک در این زمینه بوده‌ایم. ترکیب کابینه‌ی سرپرست، آنچه که توسط خود طالبان گفته می‌شود، تمام اعضای این کابینه مرد و اساساً پشتون‌ها بوده، و تقریباً همه‌شان طالبان می‌باشند. در سطح مرکز و ولایات، به نظر می‌رسد که تعیینات اخیر بیشتر به دلیل امتیاز دادن به جنگجویان صورت می‌گیرد، نه برای ترویج حکومتداری و همه‌شمول بودن.

به همین ترتیب، آقای رئیس و اعضای شورا، مطمئن باشید که ما با سایر سکتورهای جامعه‌ی افغانی در سراسر کشور به شمول رسانه‌ها، مقامات حکومت قبلی، جامعه مدنی، افراد مسلکی، و بدون شک، با گروه‌های زنان در ارتباط نزدیک قرار داریم. در مجموع، افغان‌ها از اهداف آینده‌ی مسئولین فعلی طالبان نگران می‌باشند. این نگرانی‌ها باعث شده تا میزان آرامش که از اثر کاهش چشمگیر درگیری‌ها به میان آمده است، تقلیل یابد. البته که آنها - مردم افغانستان - در مورد اقتصاد فلج، ناتوانی در برداشت پول از بانک، و ترس از اینکه قادر نیستند برای خود و اطفال‌شان در زمستان و ماه‌های آینده مواد غذایی تهیه کنند، نگران می‌باشند.

همچنان، محدودیت‌ها در برابر تظاهرات و سایر انواع تلاش‌ها برای آزادی بیان وجود دارد. نهاد‌های رسانه‌ی کماکان بعضاً به دلایل مالی و بعضاً به دلیل سایر محدودیت‌ها توسط مسئولین فعلی بالای محتویات انتشارات و نشر برنامه‌ها، مسدود می‌باشند. اختلافات و خشونت‌های قومی نیز باعث افزایش نگرانی‌ها در خصوص حقوق اقلیت‌ها شده چنانچه گزارش‌های مبنی بر کوچ اجباری اقلیت‌های قومی وجود دارد.

آقای رئیس،

اجازه دهید این را بگویم که هرچند وضعیت امنیتی در مجموع واقعاً بهبود یافته زیرا درگیری‌ها به پیمان‌های وسیع ختم شده است، ما منظم‌اً گزارش‌های معتبر را مبنی بر رویدادهای دریافت می‌کنیم که حق زندگی و سلامت فزینی افغان‌ها را متأثر می‌سازد. این گزارش‌ها شامل تلاشی‌خانه‌ها و قتل‌های فراقانونی مسئولین و منسویین امنیتی حکومت قبلی می‌شود. سیستم قضائی به گونه‌ی یکسان تطبیق نمی‌شود و موجودیت قضات، کارمندان خدمات ملکی، منسویین پولیس و منابع حقوقی و مالی در سراسر کشور متفاوت می‌باشد. هیچ‌زن در سکتور عدلی و قضائی حضور ندارد و مشخص نیست که مسئولین فعلی چگونه می‌خواهند از دسترسی زنان به عدالت اطمینان حاصل کرده و اطمینان دهند.

انکشاف منفی دیگر که طالبان قادر به مهار آن نبوده‌اند، گسترش شاخه‌ی خراسان دولت اسلامی عراق و شام می‌باشد. شاخه‌ی خراسان داعش که زمانی در چند ولایت و کابل محدود بود، اکنون به نظر می‌رسد که تقریباً در تمام ولایات حضور داشته و به گونه‌ی روزافزون فعال می‌باشند. تعداد حملات امسال در مقایسه با سال گذشته به گونه‌ی چشمگیر افزایش یافته است. در سال ۲۰۲۰ مجموعاً ۶۰ حمله و امسال تا اکنون ۳۳۴ حمله به شاخه‌ی خراسان داعش نسبت داده شده یا در واقع این گروه مسئولیت آن را به عهده گرفتند. شاخه‌ی خراسان داعش کماکان اهل تشییع را مورد هدف قرار می‌دهند. طالبان اصرار دارند که مبارزه‌ی جدی را علیه شاخه‌ی خراسان داعش روی دست دارند، ولی این مبارزه نگران‌کننده می‌باشد زیرا به نظر می‌رسد که این مبارزه شدیداً به توقیف و قتل فراقانونی مظنونین شاخه‌ی خراسان داعش متکی است. این مسئله نیازمند توجه بیشتر از سوی جامعه جهانی می‌باشد.

اما، برداشت من اینست که طالبان صادقانه تلاش می کنند تا خود را به عنوان یک حکومت تبارز دهند. نبود منابع و ظرفیت و همچنان ایدئولوژی سیاسی که در اکثر موارد در مخالفت با نورم های بین المللی موجود در عرصه ی حکومتداری که این تالار به آنها معتقد است، قسماً مانع این تلاش ها می شود. طالبان تا هنوز اعتماد کامل را کسب نکرده اند و همچنان در مدیریت اختلافات جدی درونی با چالش مواجه هستند. باوجود آن، بالاخره طالبان باید تصمیم بگیرند که می خواهند به اساس نیازمندی ها و حقوق اقشار مختلف مردم افغانستان حکومتداری کنند یا بر مبنای ایدئولوژی باریک و حتی ایدئولوژی باریکتر قومی.

آقای رئیس،

از زمان به قدرت رسیدن طالبان، اعضای جامعه جهانی روی کمک به افغان هایی که می خواهند کشور را ترک کنند، متمرکز بوده اند که قابل درک می باشد. ترس و نگرانی گسترده از زندگی تحت حاکمیت طالبان باعث صحنه های دلخراشی شد که همه بلافاصله پس از به قدرت رسیدن طالبان در ماه آگست، شاهد آن بودیم چنانچه هزاران شهروند افغانستان خواستند که از کشور فرار نمایند. اما اکنون ما باید توجه خود را روی جمعیت بزرگتری از افغان ها که در کشور باقی مانده اند و در کوتاه مدت با آینده ی هولناک روبرو هستند، مبدول نمائیم.

ما در آستانه ی بحران انسانی قرار داریم که می شود از آن جلوگیری کرد. تعزیرات مالی وضع شده بالای افغانستان، سیستم بانکی را فلج نموده و تمام ابعاد اقتصاد را متاثر ساخته است. تولیدات ناخالص داخلی تقریباً الی ۴۰ درصد کاهش یافته است. پول نقد شدیداً کمیاب می باشد. تاجران نمی توانند اعتبار نامه (لیتر آف کراید) به دست آورند. آنانی که برای سال ها کار کردند و پس انداز نمودند، نمی توانند به پس انداز خود دسترسی داشته باشند. معاشات کارمندان ملکی اگر پرداخت هم شود، به گونه ی کامل پرداخت نمی شود. شفاخانه ها بدون دارو می باشند و بیماران را نمی پذیرند. قیمت ها بلند رفته زیرا مواد کمیاب تر شده اند، که باعث می شود مالیات زجر دهنده بالای قشر فقیر و اکثر افغان های آسیب پذیر وضع شود. قیمت مواد سوخت و مواد غذائی بلند رفته زیرا فصل زمستان نزدیک می شود. به دلیل منجمد شدن دارائی ها، تعلیق مساعدت های غیر بشردوستانه و تعزیرات، سیستم اجتماعی و اقتصادی کاملاً پیچیده به نوبه ی خود قسماً در حال مسدود شدن است.

طبق گزارش اخیر ملل متحد، تقریباً یک تن از هر دو افغان با بحران یا میزان نگران کننده ای نامنی غذائی مواجه می باشد. یک تن از هر دو افغان در جمعیت ۳۸ میلیونی. چنانچه که فصل زمستان نزدیک تر می شود و خانواده ها مواد غذائی اندک را که پس انداز کرده اند، مصرف خواهند کرد، ما نگران هستیم و پیش بینی می کنیم که الی ۲۳ میلیون افغان با بحران و میزان نگران کننده ای نامنی غذائی مواجه خواهند شد. این وضعیت احتمالاً در جریان فصل زمستان بدتر می شود و افغانستان را در جهان به کشوری مبدل می سازد که دارای بیشترین جمعیتی می باشد که با میزان بلند نامنی غذائی مواجه می باشند. برعلاوه، هرچند خطر قحطی زمانی در مناطق روستائی بیشتر بود، پیش بینی می شود که اکنون ده تن از یازده نفر در مناطق مزدحم شهری نیز به همان پیمان به میزان نگران کننده ای نامنی غذائی مواجه گردند.

در مقابل موانع بزرگ و با حمایت سخاوتمندانه ی اکثر تمویل کنندگان، ما میزان قابل ملاحظه ی از مساعدت های بشردوستانه را فراهم می نمائیم. ما، یوناما و تعداد زیادی از نهاد ملل متحد که در افغانستان فعالیت می نمایند، از تمویل کنندگانی که تقاضای فوری ماه سپتمبر را تقریباً به طور کامل تمویل کردند ابراز سپاس می نمائیم. الی ربع سوم امسال، موسسات بشردوستانه ملل متحد و موسسات غیردولتی همکار تقریباً به ده و نیم میلیون تن در سراسر کشور مساعدت فراهم نمودند. این مساعدت شامل تهیه مواد غذائی، مساعدت های زراعتی و معیشتی، تداوی سوء تغذیه شدید اطفال، مشاوره طبی، و تهیه آب از طریق وسایط تانکر برای افراد متاثر از خشکسالی می شود. چنانچه مطمئن هستیم که همه شما می دانید، امسال

افغانستان طی چهار سال گذشته بار دوم است که با خشکسالی مواجه می شود و پیش بینی می شود که خشکسالی دیگر طی سال های آینده در راه باشد.

کمک ها در اینجا متوقف نمی شود. پیام کلیدی من اینست که مساعدت های بشردوستانه کافی نیست. جامعه جهانی باید فوراً راهی را برای عرضه ی مساعدت های مالی به کارمندان صحتی در شفاخانه های دولتی، کارمندان برنامه های امنیت مواد غذایی، و بالآخره معلمین پیدا نمایند به شرطی که حق تحصیل دختران کاملاً رعایت شود. این امر تنها از طریق نهاد ها و میکانیزم های عرضه خدمات که با هزینه های هنگفت طی دو دهه قبل به وجود آمده است، با سهمگیری اکثر کشور های که در اینجا حضور دارند میسر می باشد. می خواهیم به شما اطمینان دهم که ملل متحد هر نوع مساعی به خرج خواهد داد تا اطمینان حاصل گردد که وجوه مالی که از طریق این میکانیزم های عرضه ی مساعدت ها فراهم می شوند، به طالبان یا از طریق آنها به دیگران منتقل نمی شود. ما مرکز مستقل در سکتور صحت برای پرداخت معاشات ایجاد کرده ایم ولی این مرکز باید گسترش یابد و در سایر سکتور های خدمات اساسی نیز تطبیق گردد. ما باید با تمویل کنندگان روی این موضوعات مفصل بحث نمائیم.

ما باید روی مساعدت به آسیب پذیرترین افغان ها طی سه یا چهار ماه آینده در فصل زمستان تمرکز نمائیم، و باید این کار را بدون زیر پرسش قرار دادن نهاد ها و میکانیزم هایی که از آسیب پذیری بیشتر سایر شهروندان جلوگیری می کند، شویم.

آقای رئیس، در رابطه به یک موضوع آزار دهنده ی دیگر،

باید گزارش دهم که وضعیت کنونی در واقع باعث افزایش خطر افراطیت خواهد شد. تداوم وخامت اقتصاد رسمی باعث تقویت اقتصاد غیررسمی به شمول قاچاق مواد مخدر، سلاح و انسان می گردد. ادامه ی عدم فعالیت سکتور بانکی بیشتر باعث می شود تا سیستم مالی وارد تبادله غیر رسمی اسعار به گونه ی غیر مسئولانه و نامنظم شود که این امر می تواند تنها زمینه را برای تروریزم، انتقال غیرقانونی و قاچاق بیشتر مواد مخدر تسهیل نماید.

این آسیب شناسی ها ابتدا بالای افغانستان تاثیر می گذارد، اما بعداً به منطقه سرایت می کند. کشورهای منطقه چارچوب های مختلف حمایتی مهمی ایجاد کرده یا ادامه داده اند. هم جلسات مسکو و هم نشست های موسوم به "ترویکا پلس" که شامل چین، پاکستان، روسیه و ایالات متحده می شود، به دیدار خود ادامه داده اند. همچنان، خوشحالم که دو نشست در اسلام آباد و تهران برگزار شده است - و معتقدم جلسه بعدی در بیجینگ خواهد بود - در قالب جدید جلسات وزیران خارجه همسایگان افغانستان. هند نیز اخیراً میزبان کنفرانس برخی از کشورهای منطقه در سطح مشاور امنیت ملی بود. همه نشان می دهد که کشورهای منطقه با چه قدرتی در این برهه حساس قدم برداشته اند.

همه این فرمت ها به درستی بر نیاز به ثبات در افغانستان و همچنان نیاز فوری برای مبارزه با قاچاق مواد مخدر و تروریزم فرامرزی تاکید می کنند. کشورهای منطقه، مانند جامعه بین المللی، خواستار تشکیل دولت فراگیرتر در افغانستان و همچنین نیاز به آموزش دختران، بازگشت زنان به کار، احترام به حقوق بشر و حقوق اقلیت ها شده اند. در مورد این مسائل یک اجماع قوی منطقه ای و بین المللی وجود دارد. جهان در مورد این مسائل با طالبان یک صدا صحبت می کند.

آقای رئیس،

مشکلات افغانستان به منطقه محدود نمی شود. بهترین راه برای ارتقای ثبات و حمایت بین المللی در آینده این است که طالبان از انزوایی که مشخصه تجربه قبلی آنها در قدرت بود، اجتناب کنند. این امر مستلزم یک گفت و گوی سیاسی پایدار و ساختاریافته بین مقامات کنونی طالبان، سایر افغان های ذیدخل و منطقه وسیع تر و جامعه بین المللی است. یوناما برای

ایفای نقش حیاتی در این گفتگوی مهم که وابسته به به مأموریت آینده ما است، در موقعیت خوبی قرار دار. هدف باید ایجاد یک مسیر تدریجی اما هماهنگ که گام‌های مشخص برای ایجاد روابط سازنده بین افغانستان و جهان را مشخص کند، که رفاه و حقوق مردم افغانستان هدف اصلی همه این تلاش‌ها باشد.

صادقانه بگویم، این تنها راه برای جلوگیری از از دست دادن بسیاری از پیشرفت های ۲۰ سال گذشته است. چنین نقشه راه، چنین مسیری، و تعامل مستمر، راه را برای تبادلات سازنده تر در مورد طیف وسیعی از اولویت های بین المللی از جمله در مورد مسئولیت های مقامات کنونی در قبال مردم افغانستان برای تطبیق تعهدات بسیاری از پیمان های که دولت افغانستان در آن عضویت دارد که توسط این شورا حمایت می شوند، هموار می کند.

آقای رئیس و اعضای شورا،

من می دانم که هیچ کس نمی تواند تضمین کند که همه این اقدامات [نامحسوس] آینده بهتری را برای مردم افغانستان تضمین می کند، اما ما می توانیم تضمین کنیم که بدون انجام این تلاش های هماهنگ، زندگی آنها قطعاً بدتر خواهد شد. اکنون زمان آن نیست که مردم افغانستان را تنها بگذاریم. اگر این کار را انجام دهیم، شکست جمعی ما برای چندین دهه طنین انداز خواهد شد و به همین ترتیب درد میلیون ها افغان تداوم پیدا خواهد کرد.

تشکر بخاطر وقتی که گذاشتید.

* * *